

2. kapitola

Lété vstávala babička ve čtyři, v zimě v pět hodin. Pomodlila se a dobrou hodinku předla len na vřeténku kolovratu a přitom si prozpěvovala lidové písničky. Pak vyšla na zápraží s ošatkou plnou zrní pro drůbež. A to bylo znamení pro všechna zvířátka na Starém bělidle. Ve chlévcích zachrochtala prasata a zabučela kráva, přiběhly slepice i s kohoutem, hejno hus s malými housátky, klubko koček se babičce otíralo o nohy, nedočkavě kolem kroužili holubi a Sultán s Tyrlem bujně poskakovali a poštěkávali.

Ale jednou se babička na oba psy náramně rozhněvala. V jakémsi pomnutí se v noci prohrabali spodem do kůlny a roztrhali deset malých žlutých housátek. Babička svým očím nejprve snad ani nevěřila, ale pak se velice rozzlobila. Vůbec poprvé tehdy zašla časně ráno do pokoje k dceři a pan Jan, když ji uviděl, jak je bledá a pláče, úplně se polekal, že se snad Barunce cosi hrozného stalo či zloději vykradli celou komoru. Když se dozvěděl, co se přihodilo, s úlevou se usmál, ale samozřejmě, trest musel být vykonán. Sultán a Tyrll dostali těžkým bičem pár pořádných ran na pamětnou. Od té doby se psi housátkům raději zdaleka vyhýbali a babička jim také odpustila.

Když babička obstarala drůbež i zvířata v chlévcích, vrátila se do své

světničky, aby lehkým zaťukáním na čelo vzbudila Barunku. A v přilehlém malém pokojíku vzbudila i oba chlapce. Po snídani, když bylo pěkné počasí, podnikala babička

s dětmi rozličné vycházky. Nechodili jen po blízkém okolí, ale nejednou zamířili na kus řeči do myslivny či do mlýna. Mnohdy vedla jejich cesta do lesa, kde babička pilně sbírala různé byliny, které pak doma sušila. Každý podzim navíc pravidelně na Staré bělidlo přicházela babka kořenářka až z Krkonoš. Přinášela horské bylinky, vonné mechy a jiná speciální koření. Zůstávala přes noc a navečer vždy v kuchyni vyprávěla o mocném Rybrcoulovi, který na horách kraluje. Je to vládce počasí, poslouchá ho vítr, déšť i sníh. Většinou nechává lidi bez povšimnutí, ale někdy se tak rozhněvá, že metá hromy i blesky a umí i další ukrutné kousky. Při takovém vyprávění se děti, bez hlesu sedící na peci, k sobě vždy trochu vystrašeně přitiskly.

To babička dětem vyprávěla jiné zkazky. O letních večerech venku pod lípou, v zimě u ní ve světničce jim povídala o moudré Sibyle, věštce, která viděla do budoucnosti. Kdysi pronesla i proroctví o české zemi. Pravila, že pouze svornost a porozumění mezi všemi obyvateli přispějí ke zdaru české země. A neméně důležitá je i láska k rodné vlasti. „Věřím, že na to vždy budete pamatovat,“ dořekla babička pohnutým hlasem. I Barunka byla dojatá, sklonila hlavu do babiččina klína a zašeptala: „Já na to nikdy nezapomenu!“

